

Ezer gyökérrel kötünk, mint a tölgy
és lombosodunk szép jövő felé.
Érző testünk a termő anyaföld
s érte szívünk a vért kiöntené.

Korán van még, de boldog gondolat
foglalja el, — ha pihen —, idejét:
„Milyen is legyen a kelengye majd?
Rózsaszínű, vagy tán világoskék?”

LÓDI FERENC

DUNAFÖLDVÁRI ÁTKELÉS

— ALEKSZEJ NYEDOGONOV —

Dunaföldvárrott átkelt a csapat —
Két perc alatt
Háromszáz lépést tett előre.

A magyar erdőőr háza odaát
bombazáportól
szennyezett havon
szilárdan
tartja még magát;
megvénült három oszlopon
s tölgyodujában holló vert tanyát —
Itt éldegél az erdész s a család.

Az erdész éjjel az ablakhoz ült ki —
Étlen-szomjan
mihez kezdene —
Valami szörnyű izgalom hevíti
és a jobb partot kutatja szemé.

Házánál éppen pihenő —
Négy nap után először hajol
puha álmára
sok-sok hősi fő.
A tiszta szalmán
ott kuporganak,
dohányoznak, vagy szítnak parazsat;
arcukon még az izgalom nyoma.
Kit Volga küldött, kit az Angara —
Fiatal, élő isten mindenik,
olyan keményen elnyújtóznak itt —
a havas-subás ór jár odakint...

... Annyi átok zúg,
ahány pillanat —
(Tündérek műve, tán varázserő?)
A Duna árja úgy ragadta el —
s háromszor verték újra a hidat.

Robbanások tüze vakított
 a morajló, haragos Dunán!
 Kilométerre
 rázta a folyót —
 itt dúlt a harc csak igazán!
 Gép-gép után,
 az átkos víz fölött,
 mint masztodon-szaj
 úgy üvöltözött.

És minden óra
 új izgalmat hozott.
 Óvtuk a hidat: talált — nem talált...?
 Lestük, vártuk
 a harsogó egen
 a csillagok s kereszttek párbaját.

S amikor ottlent útrakelt
 az a sok tank és kerék,
 s a moszkvai cipők alatt
 a föld csikorgott, —
 látta az erdész: a csapat
 feléje tart.
 Szemét a magas égre tárta
 s mint, aki kintől szabadulna,
 kucsmáját hátrtolta ujja:

— Jól megjártad — nesze német.
 Lám, enyhítette
 ma is gondját
 a híd mögötti
 drága ország!...

Fordította: SZILY ERNŐ

ÚTTÖRŐK

Késő délután. Kék pára lepi a túlsó part csüggedt jegenyéit. Innen, a város felől a meder széles teknővé kanyarodik s a homokot az aljba szorult víz messze kiveteli a vöröslő gazzal benőtt gát tövéig. A gátról mezítelen talpak-taposta, szapora ösvények futnak le. Elnyeli őket a vízzel egybehullámzó homoksivatag.

A gyerekek messziről nem is látszanak, barnára vetkezett testük összeolvadt a csillámló homokkal, amelyen önfelédten elhasainak. Csak kék és fekete klottal fedett kis fenekük domborodik ki a magasra feltornyozott homokbuckák közül. Meg egyik-másiknak kondor fürtökkel teliszótt fejcskéje, ahogyan fölveti s karjával hátrasimitja a homlokára lecsúszott szökevény tincset. Éppen úgy, mint a nehéz munkába beleizzadt, olajos piszkos kezű felnőttek.

— Hahó, gyerekek, mit csináltak?

A hang kiszakad és szétfoszlik a lapos meder felett. A gyerekek fel se néznek. Csupán odébb, a gát külső oldalán tikkadozó alacsony